

A kibic receptje

Az elmúlt hét gazdag adásidejét jószerivel a vesprémi tévétalálkozó retrospektív filmjei és továbbra is a foci-vébé izgalmas és kevesbé izgalmas közvetítései bérelték ki. Ezekben felül ami szóra érdemes, két műsor. Közülük az egyik alig pár szóra csupán, a másik meg nem egészen új vállalkozás, viszont érdekes, tetszetős, hatásos. A perselyről, illetve a Zenebutikról beszéljék.

Múlt századi francia bohózatiparos, Labiche darabját ültette át hazai, székesfővárosi viszonylatainkra Liska Dénes azzal a nem titkolt rokonértelműséggel, hogy amiképpen Eugene Labiche figurái a pénz körül járnak virtustáncot, Odön Labiche figurái is kaphatóak rá. Vidéki társaság fölhurcolkodása a fővárosba, rácsodálkozásuk a nyüzsgő élet újdonságaira, zsebtolvajok, túlbuzgón praktizáló fogorvosok, haszonleső vendéglősök meg házasságközvetítők dörzsölt belvilágára, önmagában nem rossz ötlet, csakhat... Messze évekkel ezelőtt ugyancsak a televíziók gyárták filmre Gaál József szintén múlt századi darabját, A feleskei nótáriust, mely sokak szerint az első magyar népszínmű, s tulajdonképpen A perselyéhez hasonló ötlet kering véreireiben. Az a film nemigen si-

keredett, s most ez az agyonadaptált Labiche-dolog, ahogyan manapság mondják, „tőzse nem”. Kár. Mindazonáltal egy ilyen szellemes alaphelyzetből változatlanul kitelnek valami vérbeli szatíra, vagy más — időnk van rá, kivárjuk, nem hajt a tatár. Viszont. Sokkal kedvezőbb a hírünk Juhász Előd vasárnap déli kottéljáról, a Zenebutikról. „Újdonságok, régiségek, különlegeségek, aktualitások, művészek és művek — zeneközvetésben.” Így vallja be kötetlen műfaját, mely a fantázia szabad röptetésére kínálja esélyt, s a maga szóra-kozható szándékán belül ezt az esélyt el nem szalasztja. Pontosan az, ami. Butik. Kihaszználva, hogy az emberek szeretnek különféle butikokban túrkálni, kótorászni.

És most — mivelhogy tapasztalataink szerint ezekben a hetekben megint hivatalba lépett tízmillió szövetségi kapitány — engedjék meg e sorok írójának is nyilvánosságra hozni rögeszméit a futball-világbajárás kapcsán. Nem az összeset persze, csak a pillanatnyilag fontosnak látszókat, azt is egészen röviden, hazánk képviselőiről. Minden ellenkező híreszteléssel szemben tudniillik a magyar csapat nem égett le, sőt. Becsülettel megtette, amit megtehetett. Szakemberek — dolga lesz,

hogy kiöljék belőlük azt a fantasztikus kishitűséget, ami a döntő pillanatokban egészen egyszerűen megbénítja a játékosokat, az együttést. Mint minden jelentős esemény után, most is hozzálátnak majd a tapasztalatok összegzésének, az új feladatok meghatározásának, az új célok kitűzésének, s az ennek megfelelő új csapat kialakításának. Amivel tapasztalatai a korábbi hasonló nekifutások keserű emlékeinek is adódnak, az a tiszteletteljes, máskülönbeféle pofonegyszerű javaslatom van: nemzeti tizenegyük álljon a mindenkori tizenegy legjobb labdarúgóból. Ne a múlt csapatát folytassuk, de ne is a beláthatatlan jövőjét kísérletezgesük. Na már most. Ha a mindenkori legjobbak közé mondjuk hat csatár és négy védő fér be, akkor játsszunk támadófüccit, ha pedig fordított az arány, játsszunk védekezőfüccit, de feltétlenül olyan karakterűt, amit a mindenkori legjobbak összetételéből is meg lehetne válogatni. Magyarán: a koncepciókat, szisztémákat ne kívülről vigyük a játékba, hanem a csapaton belül ismerjük föl, s alkalmazzuk követendő taktikáknak. Ami messze nem csupán csak futballal. A mindennapi élet törvénye, logikája. E sorok írójának (átérvén milliók szívfajdalmát a belga meccs után) ez lenne leglényegesebb tapasztalata — rögeszméje — a Mundialról. Tudom, ez is csak egyfajta recept, ráadásul a kibicé, akinek viszont semmi sem drága.

N. I.

In memoriam Bakonyi Tibor

Tíz esztendeje volt, talán valamivel egy kicsit régebben is. Csak annyi biztos, hogy hétfő volt, mert mindig hétfőn találkoztak a Sajtóház művészklubjában azok az emberek, akiket az itteni művészek és a város ügyei érdekelték. Egy halk szavú, jovialis férfi kért szót. Nagyon halkan beszélt, és halkságánál csak a figyelem csöndje volt nagyobb. Valami olyasfélért mondott, hogy a városnak fel kellene fedezni önnön értékeit. Guimard és Gaudi barcelonai lakóházairól tud az egész világ, a szegedi Reök-palotáról pedig még a szegediek sem tudnak. Pedig ez a ház az európai Art Nouveau egyik leglíraibb, leghumánusabb, s az előbbiekkal egyenértékű alkotása. Valami olyasmit mondott, szinte hihetetlen, hogy ez az épület kora legdivatosabb stílusában, de a stílus forrásvidékétől ennyire távol felépülhetett.

Bakonyi Tibor rövid életéből alig többet, mint másfél évtizedet töltött el Szegeden. De ez alatt beírta nevét a város történetébe. Ő fedezte föl a szegedi szecessziót, könyvet írt Lechner munkásságáról, ott volt mindenütt, ahol a városért: építészeti értékeinek megőrzéséért és szépüléséért akármit is lehetett tenni.

Környékünkön is sok jelentős építészeti objektum őrzi a nevét. Ő alkotta Csongrád megye legszebb víztornyát. Mindszent főlé magasodik ez a gyönyörű vasbeton építmény. Másra is képes volt: ő tervezte a világ legszebb és legolcsóbb

óvodáját Csongrádon. A Fűvészkert fitotronja is az ő alkotása. Makón afféle modern szentként tisztelik. Ő tervezte a város legszebb lakóházait, amiért a „Szébb Makóért” kitüntetéssel jutalmazták.

Elfogult vagyok vele, mert tiszteltem és szerettem. Szomorú vagyok, mert nem akarom elhinni, hogy a szörnyű kór lebírtta. Talán naivság, de mindig azt hittem, hogy a városképi jelentőségű emberek sohasem halnak meg. Annyi azért adassék meg, hogy ki-az egész világ, a szegedi Reök-palotáról pedig még a szegediek sem tudnak. Pedig ez a ház az európai Art Nouveau egyik leglíraibb, leghumánusabb, s az előbbiekkal egyenértékű alkotása. Valami olyasmit mondott, szinte hihetetlen, hogy ez az épület kora legdivatosabb stílusában, de a stílus forrásvidékétől ennyire távol felépülhetett.

A kollégái azt mondják, halálos ágyán is dolgozott. Azt tervezte, hogy megmenti a halódó csongrádi halászfalut, befejezi a szegedi bábszínház terveit.

Volt egyszer egy gyönyörű szellemű, szinte a napfényről is okosabb képviselőnő is. Vasárnap éjszaka elindult valahová: egy olyan világba, ahol minden álma megvalósul, megmentődik a csongrádi halászfalu, újjáépítik Szeged összes házait, s álmodhat még újabb házakat is.

Akik ismerték, jól tudják, így lesz. És meghajlítják a fejüket az előtt az óriási csönd előtt, amelyet Bakonyi Tibor váratlan, gyors halála jelent. Am akik ismerték, azt is tudják, hogy azt a fejezetet, amit ő jelez magasodik ez a gyönyörű vasbeton építmény. Másra is képes volt: ő tervezte a világ legszebb és legolcsóbb

Petri Ferenc

Tanárok nyári akadémiaja

Szakmai továbbképzés, módszertani fórum

Némrégiben a magyar művelődésügy egyik vezetője fölhívta a figyelmet arra a napjainkban egyre fontosabb feladatra, hogy a legolcsóbb és leghatékonyabb beruházás a korszerű, változó igényekhez dinamikusan alkalmazkodó, tartalmas oktatási-nevelési rendszer kiépítése. Ehhez a gondolathoz is kapcsolható a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola immár tizenkettedik nyári akadémiaja, melynek programját évenként más-más szaktárgyak tematikájából állítják össze. A cél azonban állandó: öt megye (Bács-Kiskun, Békés, Csongrád, Pest és Szolnok) általános iskolai tanárai egy héten át ismerkedhetnek szaktárgyuk oktatásának, az abból adódó nevelési lehetőségeknek problémáikorról, a legfrissebb tudományos eredményekkel, a korszerű tudás mindennapi gyakorlati lehetőségeivel. Az új, változó élet által felvetett kérdések megismerése és azok módszertana, gyakorlati alkalmazása mindinkább létkérdés a mai pedagógiában. Ugyanakkor egy-egy kurzus előadásai, konzultációi és vitái segítséget adnak az önképzéshez is.

A tegnap délelőtt kezdődött továbbképző fórumon 126-an vesznek részt pedagógia és orosz nyelv tagozaton. Az első plenáris előadást dr. Szendrői János főigazgató, tanszékvezető főiskolai tanár tartotta, Család, társadalom, nevelés címmel, amely jelzi a pedagógia tagozat ideji programjának keretét is. A július 2-ig tartó sorozat keretében például szó lesz az ötnapos munkarend bevezetésének pedagógiát vonatkozásairól, család és iskola kapcsolatáról, az iskola nyitottságának korszerű értel-

mezéséről, a gyerekek szemléiségének megismeréséről, a családlátogatások, a tehetséggondozás, a gyermekvédelem, a pályaválasztás, az iskolán kívüli fórumok stb. nevelési kérdéseiről.

Az orosz szakos tanárok szekciójában a nyelv- és stílusgyakorlatok mellett előadás hangzik el többek között a beszédtevékenység alapvető mechanizmusairól, az averbális közlési formák szerepéről, az igazságletről.

A jelmondat tág lehetőséget biztosított arra, hogy új tartalommal töltsék meg az úttörőcsapatok a már bevált, hagyományos mozgalmakat, akciókat, közösségi játékokat. Hogyan éltek a lehetőséggel a járás úttörőcsapatai? Az elnökség értékelése szerint nagyobb önállósággal és felelősséggel váltották valóra a munkatervekben megfogalmazott feladataikat. Rendszeressé vált a vezetőségek működése, javult az úttörőélet demokráziája. Pusztamérgesen, Rózsán és Sándorfalván például szép sikereket értek el a napközi úttörőmunkában. A megismerő, tanulást segítő akciók közül az éneklő rajok versenyében a sándorfalviak megyei első helyezést nyertek, a bábcsoportok versenyében pedig a domaszékiek jeleskedtek.

Rendszeresen végeztek közhasznú társadalmi munkát. A „Nekünk épült, mi védjük” akcióban a sándorfalviak, forráskútiak, öttöm-

A résztvevők megismerkednek a modern szovjet próza és líra jellemzőivel is. A két szekció közös záróelőadását dr. Siposné dr. Kedves Éva főiskolai docens tartja július 2-án, pénteken A pedagógusok szerepe a nevelési tennyezők koordinálásában. A XII. nyári akadémia programjában jelentős szerepet kapnak az audio-vizuális eszközök alkalmazási módszerei, lehetőségei.

Nagyobb az önállóság

Ülésezett a járási úttörőelnökség

Kölcsey intelme: „Hass, alkoss, gyarapíts!” volt az 1981–82-es úttörő mozgalmi év jelmondata. A tanítással egy időben befejeződött esztendő tapasztalatait, eredményeit összegezte a szegedi járási úttörőelnökség tegnap, hétfőn, soros ülésén.

Az éves munka értékelése után a szakbizottság-vezetők javaslatot tettek a következő év munkatervére, amelyet a testület elfogadott. Majd tájékoztató hangzott el az úttörőgárdisták szemléjéről.

Az éves munka értékelése után a szakbizottság-vezetők javaslatot tettek a következő év munkatervére, amelyet a testület elfogadott. Majd tájékoztató hangzott el az úttörőgárdisták szemléjéről.

Találkozó

A Szabolcs-Szatmár megyei tanács által alapított „Pro patria” kitüntetések átadásával hétfőn Nyíregyházán megkezdődött a hagyományörző úttörők ötödik országos találkozója. A tanács dísztermében Gyúró Imre, a megyei tanács elnökhelyettese őt, a honismereti gyűjtő-és feldolgozó munkában élenjáró úttörő kollektíva vezetőjének nyújtotta át a plakettet és az oklevelet.

Rádiófigyelő

A Rapcsányi-jelenség

Általa fedezték föl a „Bibliát”, a fontos dolgokat a kriminalisztikáról is az ő riportjaiból tudjuk, sajtókonferenciáinak eleganciája valamennyiünket lenyűgöz. A rádió hallgatói — végezetem ezügyben néhány spontán közvéleménykutatást, tehát bizton állíthatom — szeretik Rapcsányi Lászlót. Szeretik, mert megbíznak benne. Mert tudják, hogy mindig is az ő érdekeiket képviseli, helyettük kíváncsi, mi több, sohasem képviseli őket agresszív vagy tudálékos módon. Rapcsányi — persze egy magasabb fokon, úgy, hogy mindkét felet ismeri, és szinte önmagánál is jobban — mindig azonos, a hallgatóval.

Mekkora energiák feszülhetnek benne? Miféle alázat? Úgy érzem, hogy az utóbbi a kulcsszó. A rádióriporter gyötrelmesen szép szakmáját nála szebben, jobban művelni talán nem is lehetséges. Idő múltán bizonyos, hogy emléktábla őrzi majd nevét a rádióban. De sok emléktáblára vindikálhatnak jogot mások is. Mindazok, akiknél megfordul, ahol embereket vállalt meg sze-

mélyes dolgairól és közügyeiről.

Mi ennek az istenáldotta tehetségű riporternek a titka? Sokszor gondolkodtam már rajta, s mindig arra gondoltam, hogy talán a stílusa az. A klasszikussá vált történet szerint egy magyar író csalhatatlan bizonyossággal állapította meg két tanulmányról, hogy szerzőik közül melyik a tehetségesebb. Azt mondta, hogy a halbiológusához nem ért, de a stílushoz igen. Mint kiderült, neki volt igaza, a jó stílusú halbiológus volt az igazi szakember. A jó stílusú rádióriporter, csak az az igazi szakember. Rapcsányinak persze van egy másik adománya is. Nem felejtette el, hogy a magyar anyanyelv. Úgy beszél ma is, ahogy valószínűleg az édesanyjától és gyerekkori környezetétől hallotta. Nem finomkodik, nem pestieskedik, mondja, úgy mondja, ahogy a nyelvészek szeretnék, ha beszélne az ország.

Némrégiben Kazinczy-díjjal jutalmazták. Talán még soha nem kapta méltóbb ember ezt a magas elismerést.

P. F.

S. Szabó Ferenc kitüntetése

Az Elnöki Tanács S. Szabó Ferencnek, a Hazafias Népfrent Országos Tanácsa tagjának, 70. születésnapja alkalmából, több évtizedes, kiemelkedő társadalmi, politikai munkássága elismeréseként a Szocialista Magyarorszáért Érdemrendet adományozta. A kitüntetést Pozsgay Imre, a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának főtájkára hétfőn, tegnap a HNF OT székházában adta át.

Közlekedési verseny

Somogyi Károlyné felvétele

A más vasárnapokon jóformán üres, Sajtóház előtti parkolószót tegnapelőtt reggel túrazó motorosok, gépváltó-telelre felsorakozott személyautók népesítették be. Vasárnap délelőtt rendezte meg szokásos nyári közlekedési vetélkedőjét a Szeged városi és járási Közlekedésbiztonsági Tanács. A forgalmi, ügyességi és elméleti versenyben részt vettek az országos motorostalálkozó vendégei, valamint a szabadkai gépjárművezetők „küldöttei” is. Az oktatók csapatversenyét az MHSZ nyerte meg — az Autóklub és az ATI versenyzői előtt —, közülük az egyéni versenyben Miklós Antal (MHSZ) bizonyult a legjobbnak. A magánautósok versengéséből Kiss Ferenc (Csongrád) került ki győztesen. Dudás György (Karcag) és Földessy György (Szeged) előtt. Karcagi siker született a motorosok versenyében: Kelé János mögött a szegedi Harászti Péter a második. Baranyi Zsolt kiskörösi versenyzőnek a harmadik hellyel kellett beérnie. A hölgyek közül Szekeres Lajosné (MHSZ, Tápé) bizonyult a legügyesebb autóvezetőnek. Képünk a rajthelyen készült.